

**MAJK
TAJSON
APSOLUTNA
ISTINA**

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

Mike Tyson

With Larry Sloman

UNDISPUTED TRUTH

Copyright © 2013 by Tyrannic Literary Company, LLC

All rights reserved.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

OVA KNJIGA JE POSVEĆENA SVIMA KOJI SU ODBAČENI

—

SVIMA KOJI SU IKADA BILI OPČINJENI,
MARGINALIZOVANI, UMIRENI SEDATIVIMA,
PRETUČENI I LAŽNO OPTUŽENI. I NESPOSOBNI
DA PRIHVATE LJUBAV.

PROLOG

PROVEO SAM ŠEST SEDMICA IZMEĐU MOJE OSUĐUJUĆE PRESUDE ZA SILOVANJE i odlaska na odsluženje kazne najvećim delom tako što sam putovao po zemlji i ljubavisaio sa različitim devojkama. Tako sam želeo da se oprostim od njih. A kada nisam bio sa njima, branio sam se od svih tih žena koje su mi se nabacivale. Kud god da sam otišao, bilo je žena koje su mi prilazile sa rečima: „Hajde, neću reći da si me silovao. Možeš poći sa mnom. Dopustiću ti da to snimiš.“ Kasnije sam shvatio da su na taj način govorile: „Znamo da nisi to uradio.“ Ali ja to nisam tako shvatao. Odbrusio bih im uvređeno, sa prostačkim odgovorom. Iako su to govorile kako bi izrazile podršku, previše sam bio zaokupljen bolom da to shvatim. Bio sam neznalica, besan, ogorčeni tip koga je tek čekalo da zaista odraste.

Ali moj bes je delimično bio razumljiv. Bio sam klinac od dvadeset pet leta suočen sa šezdeset godina zatvora za zločin koji nisam počinio. Ponoviću ovde ono što sam rekao pred velikom porotom, za vreme suđenja, prilikom izricanja kazne, na saslušanju radi ranijeg puštanja, posle izlaska iz zatvora, i ono što ću nastaviti da govorim sve dok me ne sahrane. Nisam silovao Dezire Vošington. Ona to zna, Bog to zna, a sa posledicama svojih postupaka ona mora da živi do kraja života.

Moj promoter, Don King, sve vreme me je uveravao da ću se ratosiljati tih optužbi. Govorio mi je da radi iza scene kako bi slučaj bio odbačen. Osim toga, angažovao je Vinsa Fulera, najboljeg advokata koji se mogao kupiti za honorar od milion dolara. Vins je slučajno bio Donovanov poreski advokat. I Don mu verovatno još uvek duguje dosta novca. Ali ja sam od samog početka znao da za mene nema pravde. Nisu mi sudili u Njujorku ili Los Angelesu; bili smo u Indijanapolisu, u Indijani, jednom od istorijskih uporišta Kju Kluka Klana. Moj sudija, Patriša Gifford, bila je nekada tužiteljka za seksualne zločine, i nazivali su je „Sudijom za vešanje“. Mene je krivim proglasila porota „meni ravnih“, u kojoj je samo jedan član bio crnac. Drugom crnom članu porote sudija je dozvolila da ode posle požara u hotelu u kojem je porota boravila. Otpustila ga je zbog njegovog „stanja svesti“. Ma da, stanje svesti mu je bilo takvo da mu se nije dopadala hrana kojom su ih služili.

Ali po mom mišljenju, meni nije bilo ravnih. Ja sam bio najmlađi šampion superteške kategorije u istoriji boksa. Bio sam titan, reinkarnacija Aleksandra Velikog. Moj stil je bio nepromišljen, moje odbrane neprobojne, i bio sam žestok. Neverovatno je kako nedostatak samopoštovanja i ogromni ego mogu da u vas usade samoobmane veličine. Ali posle suđenja, taj bog među ljudima morao je da odvuče svoju crnu guzicu natrag u sud radi izricanja presude.

Ali, najpre sam pokušao sa malo božanskog upliva. Calvin, moj bliski prijatelj iz Čikaga, rekao mi je za neku vračaru koja bi mogla da me začara tako da ne odem u zatvor.

„Popišaš se u teglu, a onda staviš u nju pet novčanica od sto dolara, držiš teglu tri dana ispod kreveta i odneseš je potom njoj, pa se ona nad teglom pomoli za tebe“, kazao mi je Calvin.

„Znači, vidovita ženska će da uzme popišani smotuljak stotki iz tegle, opere ih i ode u šoping. Ako tebi neko da novčanicu od sto dolara na koju se popišao, da li bi mario?“, upitao sam ja Kalvina. Bio sam poznat po tome da se razbacujem novcem, ali to je bilo previše čak i za mene.

Onda su neki prijatelji pokušali da me povežu sa jednim vudu-sveštenikom. Lik čak nije ni izgledao kao tobožnji vudu vrač. Taj govнар je morao da sedi u močvari; da ima afrički dašiki na sebi. Znao sam da je običan bilmez. Nije čak ni isplanirao ceremoniju. Samo je napisao neko sranje na cedulji i pokušao da me nagovori na neka sranja koja nisam uradio. Hteo je da se namažem nekim čudnim uljem, da se molim i pijem neku posebnu vodu. Ali majku mu, ja sam pio henesi. Nisam nameravao da razvodnjavam svoj henesi.

I tako sam pristao da mi jedan pop koji se bavio Santerijom malo veštičari. Jedne noći smo otišli do sudnice sa golubom i jajetom. Ispustio sam jaje na tle dok smo puštali pticu da poleti, i povikao: „Slobodni smo!“ Nekoliko dana kasnije, obukao sam sivo odelo na prigice i otišao u sud.

Pošto je presuda o krivici izrečena, moj odbrambeni tim sačinio je u moje ime memorandum o mom liku i delu. Bio je to zadržavajući dokument. Dr Džerom Miler, klinički direktor Instituta Avgustus u Virđžiniji i jedan od vodećih nacionalnih stručnjaka za odrasle seksualne prestupnike, pregledao me je i zaključio da sam „osetljiv i promišljen mladić sa problemima koji su pre rezultat nedostataka u razvoju nego patologije“. Sa regularnom psihoterapijom, bio je ubeđen da je za mene dugoročna prognoza sasvim dobra. Zaključio je: „Zatvorska kazna će dodatno odložiti taj proces i verovatno ga unazaditi. Usrdno predlažem razmatranje drugih opcija kako sa potencijalom za odvracanje, tako i sa potencijalom za lečenje.“ Naravno, službenici za puštanje na uslovnu slobodu koji su sastavili svoj dokument za određivanje kazne izostavili su taj poslednji pasus iz svog rezimea. Ali su zato jedva dočekali da uključe stav tužilaštva: „Procena ovog prestupa i ovog prestupnika navodi glavnog istražitelja u ovom slučaju, iskusnog detektiva za seksualne zločine, na zaključak da je branjenik sklon tome da u budućnosti ponovi sličan zločin.“

Moji advokati su pripremili prilog koji se sastojao od četrdeset osam svedočenja o mom karakteru, od toliko različitih ljudi poput mog razrednog starešine iz srednje, moje socijalne radnice

iz države Njujork, udovice Šugara Reja Robinsona, moje majke usvojiteljke Kamij, mog boksterskog hipnoterapeuta, i šest mojih devojaka (i njihovih majki), koje su sve odreda napisale dirljive priče o tome kako sam se prema njima ponašao kao savršeni džen-tlmen. Jedna od mojih prvih devojaka iz Ketskila čak je napisala sudiji: „Čekala sam tri godine da stupim u seksualne odnose sa gospodinom Tajsonom i on me niti jednom nije primoravao ni na šta. Zato ga i volim, jer on voli i poštuje žene.“

Ali naravno, Don je, po svom običaju, morao da pretera. King je naterao velečasnog Vilijama F. Kroketa, Prvog carskog ceremonijalnog majstora drevnog egipatsko-arapskog reda plemića mističnog hrama Severne i Južne Amerike, da napiše pismo u moju korist. Velečasni je napisao: „Preklinjem vas da ga pošteditе zatvaranja. Iako nisam razgovarao sa Majkom od dana njegovog suđenja, obavešten sam da on više ne koristi prostote ni vulgarnosti, čita Bibliju svaki dan, moli se i trenira.“ Naravno, sve je to bilo čisto sranje. Taj me nije nikada čak ni sreo.

Onda je tu bilo Donovo lično iskreno pismo sudiji. Pomislili biste da sam pronašao lek za rak, osmislio plan za mir na Bliskom istoku, i lečio bolesne mačiče. Govorio je o mom radu sa fondacijom *Poželi želju* kada sam išao da posetim bolesnu decu. Izvestio je sudiju Giford da smo za svaki Dan zahvalnosti poklanjali četrdeset hiljada ćuraka siromašnima i gladnima. Ispričao je o našem susretu sa Simonom Vizentalom koji me je toliko dirnuo da sam donirao veliki iznos novca kako bi ovaj mogao i dalje da lovi nacističke ratne zločince. Biće da je Don zaboravio da Klan mrzi Jevreje koliko i crnce.

Išlo je to dalje na osam stranica, dok me je Don rečito veličao. „Veoma je neobično za osobu njegovih godina da se brine za svoje bližnje, a kamoli da bude tako duboko predan i posvećen tome kao on. To su božanske osobine, plemenita svojstva ljubavi, davanja i nesebičnosti. On je dete božje: jedan od najnežnijih, najosetljivijih, najbrižnijih, najprivrženijih i najotvorenijih ljudi koje sam sreo u svojoj dvadesetogodišnjoj saradnji sa bokserima.“ Sranje, trebalo je da Don iznese završnu reč umesto mog advokata. Ali

Džon Solberg, Donovan čovek za odnose sa javnošću, bio je krajnje direktan u svom pismu za sudiju Gilford. „Majk Tajson nije đubre“, napisao je on.

Možda nisam bio đubre, ali jesam bio arogantni kreten. Bio sam toliko arogantan u sudnici tokom suđenja da nije bilo šanse da me osude uslovno. Čak i u trenutku propasti, nisam bio skrušen. Sve te stvari koje su napisali u onom izveštaji – davanje para i ćurki ljudima, njihovo zbrinjavanje, briga za slabe i bolesne – sve sam to radio zato što sam *želeo* da budem ta skrušena osoba, ne zato što sam takav *bio*. Očajnički sam *želeo* da budem skrušen, ali u mom telu nije bilo niti jednog skromnog delića.

I tako, naoružani svim tim svedočenjima o mom karakteru, pojavili smo se u sudnici sudije Patriše Giford 26. marta 1992, radi izricanja kazne. Svedočenja su bila dopuštena, i Vins Fuler je započeo postupak pozivajući na klupu za svedoke Lojda Bridžisa, izvršnog direktora Rezidencijalnog centra Riversajd u Indijanaopolisu. Moj odbrambeni tim tražio je da se umesto kazne zatvora moja kazna suspenduje, tako da rok za uslovnu slobodu odslužim u privremenom smeštaju gde bih mogao da kombinujem ličnu terapiju sa radom za opšte dobro. Bridžis, rukopoloženi sveštenik, vodio je upravo takav program i posvedočio je da bih ja svakako bio primarni kandidat za njegovu instituciju.

Ali pomoćnik tužioca naterao je Bridžisa da otkrije da je nedavno iz njegovog privremenog smeštaja pobešlo četiri šticećenika. A kada je sveštenika naterao da prizna kako je on razgovarao sa mnom u mojoj kući u Ohaju i da smo mu platili avionsku kartu, cela ta ideja je potonula. Tako je sada bilo samo pitanje koliko će mi vremena odrapiti Sudija za vešanje.

Fuler je prišao sudiji. Došao je trenutak da odradi svoju magiju od milion dolara. Umesto toga, dobio sam njegovo uobičajeno jeftino sranje. „Tajson ima previše toga na plećima. Štampa ga je oklevetala. Ne prođe dan da neke novine ne pišu o njegovim manama. To nije Tajson kakvog ja poznajem. Tajson kakvog ja poznajem je osetljiv, promišljen, brižan čovek. Možda je strašan u ringu, ali čim napusti ring, to nestaje.“ E sad, nije to bilo ni prineti

hiperboli Dona Kinga, ali nije bilo loše. Osim što je Fuller upravo celo suđenje proveo prikazujući me kao divlju zver, neotesanog smarača, koga zanima isključivo seksualno zadovoljenje.

Onda je Fuller promenio temu i prešao na moje siromašno detinjstvo i to kako me je usvojio legendarni bokzerski trener Kas D'Amato.

„Ali ima tu i nečeg tragičnog“, započeo je. „D'Amato se fokusirao samo na boks. Tajson, čovek, bio je od sekundarnog značaja za poduhvat Kasa D'Amata da od Tajsona stvori bokzerskog velikana.“ Kamij, koja je mnogo godina bila Kasova partnerka, pobesnela je zbog te izjave. Bilo je to kao da se Fuller popišao na grob Kasa, mog mentora. Fuller je mleo i mleo, ali bio je raštimovan kao i tokom celog suđenja.

Sada je došao trenutak da se ja obratim sudu. Ustao sam i stao za govornicu. Zaista nisam bio valjano pripremljen i nisam imao čak ni beleške. Ali imao sam cedulju onog glupog vudu-lika u ruci. I znao sam jedno – neću se izvinjavati zbog onoga što se te noći desilo u mojoj hotelskoj sobi. Izvinio sam se štampi, sudu i drugim takmičarkama za titulu Mis Crne Amerike, gde sam upoznao Dezire, ali se nisam izvinio za postupke u mojoj sobi.

„Poneo sam se donekle grubo. Sa tim sam saglasan. Nikoga nisam silovao. Nikoga nisam pokušao da silujem. Žao mi je.“ Onda sam pogledao u Grega Garisona, tužioca, ili u mom slučaju, progonioca.

„Moj lični život je zarobljen. Naneta mi je šteta. Sve je ovo bio jedan veliki san. Nisam došao ovamo da vas preklinjem za milost, gospođo. Očekujem najgore. Razapet sam. Ponižen sam širom sveta. Ponižen sam u društvu. Samo sam zahvalan za svu podršku koju imam. Spreman sam na vašu kaznu, kakva god da je.“

Seo sam natrag iza stola za optužene i sudija mi je postavila nekoliko pitanja o tome kako je biti uzor za decu. „Niko me nikada nije podučavao kako da izađem na kraj sa svojim statusom slavne ličnosti. Ne govorim deci da treba da budu kao Majk Tajson. Roditelji su bolji uzori.“

Sada je optužba iznela svoje. Umesto seljačine Garisona, koji je vodio slučaj ispred tužioca protiv mene tokom suđenja, istupio je njegov šef, okružni tužilac za srez Marion, Džefri Modiset. Deset minuta je drobio o tome kako slavni i bogati muškarci ne bi smeli da imaju posebne privilegije. Onda je pročitao iz pisma Dezire Vošington. „U ranim jutarnjim satima 19. jula 1991. godine, došlo je do napada na moje telo i moj um. Bila sam fizički poražena u tolikoj meri da je moja suštinska ličnost uklonjena. Tamo gde sam osamnaest godina bila ja sada je hladnoća i praznina. Nisam u stanju da komentarišem sopstvenu budućnost. Mogu samo da kažem, da se svakog dana posle silovanja borim sa time da naučim kako ponovo da verujem, kako da se smejem kao nekada i pronađem Dezire Lin Vošington koja je oteta od mene i onih koji su me voleli 19. jula 1991. U navratima kada sam osećala bes zbog bola koji mi je napadač naneo, Bog mi je udelio mudrost da uvidim kako je on psihološki bolestan. Iako ima dana kada plaćem pošto ugledam bol u sopstvenim očima, u stanju sam i da sažaljevam mog napadača. Želja mi je bila, a i dalje jeste, da on bude rehabilitovan.“

Modiset je spustio pismo. „Od datuma presude, Tajsonu i dalje nije jasno. Svet posmatra kako bi video postoji li jedinstveni sistem pravde. On je odgovoran za to da prizna svoj problem. Izlečite ovog bolesnika. Majk Tajson, silovatelj, mora biti uklonjen sa ulica.“ A onda je preporučio za mene lečenje od osam do deset godina iza rešetaka.

Došao je red na Džima Vojlsa da govori u moju korist. Vojls je bio lokalni advokat koga je Fuller angažovao kao lokalnog konsultanta. Bio je sjajan lik, saosećajan, pametan i duhovit. Bio je jedini advokat na mojoj strani na koga sam mogao da se oslonim. Pored svega toga, on je bio prijatelj sudije Giford i domaći tip koji je mogao da se obrati poroti iz Indijanapolisa. „Hajde da sa njim radimo“, rekao sam Donu na početku suđenja. Vojls bi mi olakšao stvari. Ali Don i Fuller su od njega napravili budalu. Nisu mu dozvolili da bilo šta uradi. Samo su ga poklapali. I Džim se

osećao osujećeno. Opisao je svoju ulogu jednom prijatelju kao „jednog od najplaćenijih nosača olovki“. Ali sada je konačno iznosio argumente u sudnici. Sa strašću je zagovarao rehabilitaciju umesto zatvora, ali to nije imao ko da čuje. Sudija Giford je bila spremna da donese odluku.

Počela je komplimentima na račun mog rada u zajednici, mog ophođenja prema deci i „podeli imovine“. Ali onda je krenula da tupi o „silovanju na izlasku“, rekavši koliko joj je gnusan taj termin. „Uspeli smo da impliciramo kako je u redu nastaviti sa onim što želite ako poznajete neku ženu ili izlazite s njom. Zakon sadrži veoma jasnu definiciju silovanja. On ne pominje ništa o tome da li su optuženi i žrtva u vezi. 'Izlazak' u 'silovanju na izlasku' ne umanjuje činjenicu da je i dalje reč o silovanju.“

Misli su mi vrludale tokom tog predavanja. Ono zaista nije imalo nikakve veze sa mnom. Mi nismo bili izlazili; bila je to, kao što bi rekao veliki komičar Bil Belami, kres šema. Ni manje ni više. Ali onda sam naglo ponovo obratio pažnju.

„Smatram da zbog takvog stava postoji rizik da on to ponovi“, rekla je sudija i zagledala se u mene. „Niste ranije osuđivani. Mnogo toga vam je darovano. Ali posrnuli ste.“ Zastala je.

„Po prvoj tački, osuđujem vas na deset godina“, kazala je.

„Jebem ti kučku“, promumlao sam sebi u bradu. Počeo sam da osećam obamrlost. To je bila tačka koja se odnosila na silovanje. *Sranje, možda je trebalo da popijem tu posebnu vudu-vodu*, pomislio sam.

„Po drugoj tački, osuđujem vas na deset godina.“ Don King i moji prijatelji u sudnici čujno su zabrektali. Ta tačka se odnosila na to što sam koristio prste. Pet godina po prstu. „Za treću tačku, osuđujem vas na deset godina.“ To je bilo zato što sam koristio jezik. Dvadeset minuta. Bio je to verovatno svetski rekord, najduži kunilingus obavljen tokom silovanja.

„Kazne će teći istovremeno“, nastavila je ona. „Kažnjavam vas maksimalnom novčanom kaznom od trideset hiljada dolara. Suspendujem četiri godine i određujem vam uslovnu kaznu na četiri godine. Za to vreme ćete biti podvrgnuti programu psihoanalize

kod dr Džeroma Milera i obaviti sto sati društveno korisnog rada u vezi sa omladinskom delinkvencijom.“

Sada je Fuler skočio i založio se za to da mi bude dozvoljeno da budem na slobodi sa kaucijom dok Alan Deršovic, proslavljeni advokat odbrane, priprema moju žalbu. Deršovic je bio u sudnici i posmatrao izricanje kazne. Pošto je Fuler izneo svoju molbu, ustao je Garison, kaubojska seljačina. Mnogi ljudi će kasnije govoriti da sam bio žrtva rasizma. Ali ja mislim da je likovima poput Modiseta i Garisona pre bilo do slave nego do bilo čega drugog. Nisu oni nimalo marili za krajnji pravni ishod; bili su samo obuzeti time da im imena dospeju u novine i da postanu velika muda.

I tako je Garison ustao i rekao da sam „kriv, nasilni silovatelj koji može zlodelo da ponovi. Ako okrivljenog ne uklonite, potćenićete ozbiljnost zločina, uniziti kvalitet sprovođenja zakona, ugroziti druge nevine osobe i dopustiti krivcu da nastavi sa svojim načinom života.“

Sudija Giford se saglasila. Bez kaucije. Što je značilo da idem pravo u zatvor. Gifordova se spremala da udarcem čekića privede postupak kraju, došlo je do neke gužve u sudnici. Deršovic je đipio, dograbio svoju akt-tašnu i bućno pohitao iz sudnice, mrmrlajući: „Oдох da se postaram da pravda pobeđi.“ Došlo je do izvesne zbrke, ali onda je sudija zalupala čekićem po stolu. I to je bilo to. Okružni šerif je došao da me odvede u pritvor. Ustao sam, skinuo ručni sat, izvukao kaiš iz pantalona i pružio sve to, zajedno sa novčanikom, Fuleru. Moje dve prijateljice u prvom redu publike neobuzdano su plakale. „Volimo te, Majk“, jecale su. Kamij je ustala i prišla našem stolu odbrane. Oprostili smo se zagrljajem. Onda je šerif izveo Džima Vojlsa i mene na zadnja vrata.

Odveli su me dole na registraciju. Pretresli su me, uzeli su mi otiske prstiju i obradili ih. Napolju je oko automobila čekala rulja novinara koja će me otpratiti u zatvor.

„Kad budemo izlazili, ne zaboravi da pokriješ lisice kaputom“, posavetovao me je Vojls. Ma je l' on to ozbiljno? Obamrlost me je polako napuštala i u meni se javljao bes. Zar treba da se stidim ako me vide sa lisicama? Pa to je moja medalja časti. Ako sakrijem

lisice, ispašću pizda. Džim je mislio da, ukoliko sakrijem lisice, neću osetiti sramotu, ali *to* bi bila prava sramota. Morali su da me vide sa tim čelikom na meni. Ko jebe sve ostale, ljudi koji razumeju moraju da me vide sa tim čelikom na zapešćima. Odlazim u školu za ratnike.

Izašli smo iz sudnice i probili se do kola, a ja sam ponosno podigao lisice. I podrugljivo sam se smeškao kao da govorim: „Možete li da verujete u ovo sranje?“ Ta moja slika pojavila se na naslovnim stranama novina širom sveta. Seo sam u policijska kola i Džim se nekako zavukao kraj mene na zadnje sedište.

„Pa, rođače sa sela, ostadosmo samo ti i ja“, našalio sam se.

Odveli su nas u dijagnostički centar kako bi ustanovili u koji nivo zatvora treba da me pošalju. Skinuli su me dogola, naterali me da se sagnem kako bi mi pretražili šupljinu. Onda su mi dali neko sranje nalik na pižamu i papuče. I otpremili su me u Omladinski centar Indijane u Plejnfild, ustanovu za prestupnike drugog i trećeg nivoa. Kada sam stigao na krajnje odredište, već sam bio potpuno obuzet besom. Nameravao sam da pokažem tim govna-rima kako se odslužuje kazna. Na moj način. Čudno, ali mnogo mi je vremena trebalo da shvatim kako mi je bela ženica koja me je poslala u zatvor možda sačuvala život.

1

BILI SMO U ZAVADI SA LIKOVIMA KOJE SU NAZIVALI PUMAMA. BILA JE 1976. godina i živeo sam u Braunsvilu, u Bruklinu, a ti tipovi su bili iz mog komšiluka. U to vreme sam se družio sa ekipom iz Ratlend rouda sa nadimkom Macani, grupom momaka sa Kariba, iz obližnjeg Kraun hajtsa. Bili smo tim za provale, a neki naši ortaci gangsteri posvađali su se sa Pumama, pa smo pošli da im čuvamo leđa. Obično nismo petljali sa pištoljima, ali ovo su nam bili prijatelji, pa smo nakrali gomilu sranja: nekoliko pištolja, jedan magnum kalibra 357 i dugačku pušku M1 sa nataknutim bajonetom iz Prvog svetskog rata. Nikad se ne zna šta ćete da nađete kad upadnete ljudima u kuću.

I tako ti mi idemo ulicama i držimo oružje, a niko nas ne saleće, nema pajkana da nas zaustave. Nismo imali čak ni torbu da u nju stavimo veliku pušku, pa smo se samo smenjivali noseći je, na svakih nekoliko raskrsnica.

„Jo', eno ga!“, rekao je moj drug Haićanin Ron. „Lik sa crvenim pumama i crvenom rolkom.“ Ron je primetio tipa koga smo tražili. Kad smo se dali u trk, ogromna masa u parku otvorila se kao Crveno more pred Mojsijem. I dobro je što je bilo tako, jer, bum, jedan od mojih ortaka je otvorio vatru. Svi su zalegli kad su čuli pucanj.

Nastavili smo dalje, i ja sam shvatio da su neki od Puma zauzeli zaklon između kola parkiranih na ulici. Ja sam držao pušku M1 i okrenuo sam se brzo da bih ugledao lika čiji je pištolj bio uperen u mene.

„Jebote, šta radiš ti tu?“, rekao mi je on. Bio je to moj stariji brat, Rodni. „Nosi se odavde.“

Samo sam nastavio da hodam, izašao iz parka i otišao kući. Bilo mi je deset godina.

ČESTO GOVORIM DA SAM JA BIO CRNA OVCA PORODICE, ALI SAD KAD BOLJE razmislim o tome, najvećim delom detinjstva bio sam prilično krotko dete. Rođen sam u Bolnici Kamberlend u delu njujorškog Bruklina po imenu Fort Grin, 30. juna 1966. Moje najranije sećanje vezano je za boravak u bolnici – stalno sam poboljevao zbog pluća. Jednom sam, da bih privukao malo pažnje, zavukao palac u tečnost za otpušavanje cevi i strpao ga u usta. Hitno su me odveli u bolnicu. Sećam se da mi je baka poklonila pištolj-igračku dok sam bio tamo, ali mislim da sam ga odmah pokvario.

Ne znam mnogo o poreklu moje porodice. Moja majka, Lorna Mej, bila je Njujorčanka, ali rođena je na jugu, u Virdžiniji. Moj brat je jednom otišao da poseti oblast gde mi je majka odrasla, i rekao je da tamo nema ničega osim parkova i prikolica za stanovanje. Tako da sam pravi crnja iz parka za prikolice. Moja baka Berta i moja baba-tetka radile su svojevremeno za jednu belkinju u tridesetim, u vreme kada većina belaca nije želela crnačku poslugu, i Berta i njena sestra su toliko to cenile da su obe nazvale ćerke imenom Lorna po toj beloju gazdarici. Onda je Berta upotrebila novac zarađen na poslu kako bi decu poslala na studije.

Moguće je da sam gen za nokaute nasledio od bake. Majčina sestra od tetke Lorna rekla mi je da je muž u porodici za koju je Berta radila neprestano tukao svoju ženu, i Berti se to nije dopadalo. A ona je bila krupna žena.

„Da je nisi pipnuo“, rekla mu je ona.

On je to shvatio kao šalu, a ona ga je odalamila i srušila na dupe. Sutradan kad je video Bertu rekao je samo: „Pa, kako ste, gospođice Prajs?“ Prestao je da tuče ženu i promenio se.

Svi su voleli moju mamu. Kad sam se rodio, ona je radila kao zatvorska čuvarica u Ženskom pritvoru na Menhetnu, ali učila je za učiteljicu. Završila je tri godine fakulteta kad je srela mog tatu. On se razboleo tako da je ona morala da napusti školovanje da bi se brinula o njemu. Za jednu tako dobro obrazovanu osobu, nije imala bogzna kakav ukus za muškarce.

Ne znam mnogo o očevoj porodici. U stvari, uopšte nisam poznavao svog oca. Ili čoveka za koga su mi rekli da mi je otac. Na izvodu iz matične knjige rođenih piše da mi je otac Persel Tajson. Jedini problem je u tome što moj brat, moja sestra i ja nikad nismo videli tog lika.

Svima nam je rečeno da nam je biološki otac bio Džimi „Kudravi“ Kirkpatrick Junior. Ali i taj jedva da se pojavljivao. Kako je vreme prolazilo, slušao sam glasine da je Kudravi bio svodnik i da je iznuđivao pare od žena. Onda je iz čista mira počeo da govori za sebe da je đakon u crkvi. Zato, kad god čujem kako neko za sebe govori da je velečasni, kažem „Velečasni-(kroz)-Makro“. Kad zaista razmislite o tome, ti mantijaši su harizmatični koliko i svodnici. Mogu svakoga u crkvi da nateraju da uradi šta god oni požele. Zato je za mene to uvek: „Aha, biskup-(kroz)-Makro“, „Velečasni Ajk-(kroz)-Makro.“

Kudravi bi se dovezao do mesta gde smo stanovali, s vremena na vreme. On i moja majka nikada nisu razgovarali jedno s drugim, on bi samo zatrubio i mi bismo sišli da ga vidimo. Deca bi se potrpala u njegov kadalak i pomislili bismo da idemo na izlet do Koni Ajlenda ili Brajton Biča, ali on bi samo vozio unaokolo par minuta, zaustavio se ponovo pred našom stambenom zgradom, dao nam nešto para, poljubio mi sestru, rukovao se s mojim brautom, i to bi bilo to. Možda bih ga video dogodine.

Prvi komšiluk mi je bio Bed-Staj u Bruklinu. Tada je to bio pristojan radnički kraj. Svi su se međusobno poznavali. Stvari su

išle prilično normalno, ali ne baš mirno. Svakog petka i subote, u kući je bilo kao u Vegasu. Moja mama bi pozvala drugarice da se kartaju, a mnoge od njih bavile su se prostitucijom. Poslala bi svog dečka Edija da kupi gajbu pića, pa bi to razvodnili i prodavali ga na čašice. Posle svake četvrte ruke, pobednica je morala da ubaci lovu u pot, kako bi kuća imala neku zaradu. Moja mama bi ispekla malo krilaca. Moj brat pamti da su tamo pored kurvi bili i gangsteri, ali i detektivi. Cela bulumenta se tamo okupljala.

Kad je majka imala nešto novca, obično bi se raspištoljila. Veoma je volela da ugađa i uvek je zvala drugarice, kao i gomilu muškaraca. Svi su pili, pili i pili. Ona nije pušila marihuanu, ali njeni prijatelji jesu, tako da ih je snabdevala drogama. Ona je pušila samo cigarete „Kul 100“. Drugarice moje majke bile su prostitutke, ili makar žene spremne da spavaju sa muškarcima za novac. Nije to bio neki nivo, čak ni ulični. Ostavile bi svoju decu kod nas pre odlaska da se nađu sa svojim muškarcima. Dešavalo se da kad dođu da pokupe decu imaju krvi na odeći, pa bi im moja mama pomogla da se operu. Jednog dana sam došao kući, kad ono tamo neka bela beba. *Jebote, kakvo je sad ovo sranje?*, pomislio sam. Ali život mi je prosto bio takav.

Moj brat Rodni bio je pet godina stariji od mene, tako da nismo imali mnogo toga zajedničkog. On je čudan lik. Mi smo crnčad iz geta, a on je bio kao naučnik – imao je sve te epruvete i stalno je nešto eksperimentisao. Imao je čak i zbirku novčića. Ja sam bio u fazonu, kao „takve stvari rade belci“.

Jednom je otišao u hemijsku laboratoriju na Prатовom institutu, u obližnjem koledžu, i uzeo neke hemikalije da izvede eksperiment. Nekoliko dana kasnije, kad je izašao, ja sam se ušunjao u njegovu sobu, počeo da dolivam vodu u njegove epruvete i razneo ceo zadnji prozor, izazvavši požar u njegovoj sobi. Posle toga je morao da stavi katanac na vrata.

Često sam se tukao sa njim, ali to je tipično za braću. Osim što sam ga jednog dana posekao brijaćem. Istukao me je iz nekog razloga i onda otišao da spava. Moja sestra Deniz i ja gledali smo neku od onih doktorskih sapunica, gde su izvodili operaciju.

„Mogli bismo i mi to, tako da Rodni bude pacijent. Ja mogu da budem doktor, a ti sestra“, kazao sam sestri. I tako smo mu podvrnuli rukav i počeli da mu radimo na levoj mišici. „Skalpel“, rekao sam ja, i sestra mi je dodala brijač. Malo sam ga zasekao i on je počeo da krvari. „Sestro, treba nam alkohol“, kazao sam, a ona mi je dodala i ja sam ga nasuo preko njegovih posekotina. Probudio se s urlikom i drekom pa je počeo da nas ganja po kući. Sakrio sam se iza mame. I dan-danas ima te ožiljke.

Bilo je i lepih trenutaka. Jednom smo nas dvojica išli avenijom Atlantik i on je rekao: „Ajmo u fabriku krofni.“ Ukrao je ranije malo krofni odatle i verovatno je hteo da mi pokaže da bi mogao to ponovo. Prošli smo tuda i kapija je bila otvorena. On je ušao i maznuo nekoliko kutija krofni, ali kapija se iznenada zatvorila, pa je ostao zaglavljnjen tamo, a čuvari su počeli da se primiču. Zato mi je dodao krofne i ja sam pobegao kući sa njima. Sestra i ja smo sedeli na ulaznom stepeništu i trpali krofne u sebe, a lica su nam bila bela od šećera u prahu. Mama je stajala kraj nas i razgovarala sa komšinicom.

„Sin mi je rasturio na testu za upis na Bruklinski tehnološki“, hvalisala se prijateljici. „On je sjajan učenik, najbolji u svom razredu.“

U tom trenutku, patrolna kola su se zaustavila, a u njima je bio Rodni. Nameravali su da ga izbace kod kuće, ali on je čuo kako se naša majka hvali time koliko je on dobar sin, pa je kazao pajkanima da nastave dalje. Odvezli su ga pravo u Spoford, dom za maloletnike. Moja sestra i ja smo slasno dokrajčili sve te krofne.

Vreme sam uglavnom provodio sa mojom sestrom Deniz. Ona je bila dve godine starija od mene i voleli su je svi u komšiluku. Ako vam je bila drugarica, onda vam je bila najbolja drugarica. Ali ako vam je bila neprijateljica, bolje vam je bilo da pređete ulicu. Mesili smo pite od blata; gledali smo filmove pune rvanja i karatea i išli u prodavnicu s majkom. Lep je to bio život, ali onda, kada mi je bilo samo sedam godina, ceo svet nam se izvrnuo naopačke.

Došlo je do recesije i moja mama je ostala bez posla pa smo izbačeni iz našeg lepog stana u Bed-Staju. Došli su i uzeli nam

sav nameštaj, izneli ga na pločnik. Nas troje dece morali smo da sedimo na njemu i štitimo ga kako ga niko ne bi uzeo dok moja majka ne pronađe mesto na kojem bismo mogli da boravimo. Sedeo sam tamo, a neka deca iz kraja došla su i upitala: „Majk, zašto vam je nameštaj tu napolju?“ Samo smo im rekli da se selimo. Onda su nas neke komšije videle tamo i donele nam nekoliko tanjira sa hranom.

Na kraju smo se obreli u Braunsvilu. Razlika je sasvim jasno mogla da se oseti. Ljudi su bili bučniji, agresivniji. Bilo je to prilično užasno, neprijatno i gadno mesto. Moja majka nije navikla da se druži sa takvim agresivnim crncima i izgledala je preplašeno, baš kao i moj brat, moja sestra i ja. Sve je bilo neprijateljski nastrojeno, nije tamo bilo ničeg suptilnog. Pajkani su uvek vozili tuda sa uključenim sirenama; ambulatna kola su stalno dolazila po nekoga; neprestano se čula pucnjava, ljude su boli noževima, razbijali su prozore. Jednog dana, moj brat i ja opljačkani smo ispred naše zgrade. Gledali smo kako se ti likovi međusobno prepucavaju. Bilo je to kao iz nekog starog filma sa Edvardom Dž. Robinsonom. Posmatrali smo i govorili: „Auh, pa ovo se dešava u stvarnom životu.“

Čitav kraj je ujedno bio leglo požude. Činilo se da je tamo mnogo ljudi bez ikakvih kočnica. Nije bilo neuobičajeno čuti da ljudi govore na ulici: „Popušiš mi kurac“, „Poližeš mi pičku“. Bilo je to okruženje drugačije od mog starog kraja. Jednog dana, neki lik me je odvuкао s ulice, odneo u jednu napuštenu zgradu i pokušao da me siluje. Na tim ulicama se nikad nisam osećao zaista bezbedno. Posle izvesnog vremena, nismo bili više bezbedni čak ni u našem stanu. Mamine žurke su prestale kad smo došli u Braunsvil. Moja majka se sprijateljila s nekim ljudima, ali nije bila uključena u društveni život kao u Bed Staju. Tako je počela da mu ga daje po piću. Nikad nije uspela da dobije drugi posao, i sećam se čekanja u onim dugim redovima sa majkom u centru za socijalnu zaštitu. Satima smo čekali i čekali, došli bismo na red, a onda bi odzvonilo pet sati i oni bi to sranje zatvorili pred našim nosevima, baš kao na filmu.

I u Braunsvilu su nas stalno izbacivali iz stana. Dešavalo se to često. Malo-malo pa bismo pronašli pristojno mesto, smestili se tamo nakratko sa nekim prijateljima ili majčinim dečkom. Ali uglavnom, kad god bismo se preselili, uslovi bi bili još gori – iz sirotinje u ozbiljnu sirotinju, do sjebane sirotinje. Na kraju smo stanovali u zgradama predviđenim za rušenje, bez grejanja, bez vode, možda tu i tamo sa strujom. Zimi smo svi spavali u istom krevetu kako bismo se zagrejali. Boravili bismo tamo sve dok se ne bi pojavio neko da nas izbací. Moja majka je radila sve što je morala kako bismo imali krov nad glavom. To je često značilo da spava sa nekim za koga nije naročito marila. Jednostavno je bilo tako.

Nikad nas nije vodila u svratište za beskućnike, pa smo se samo selili u drugu napuštenu zgradu. Bilo je to veoma traumatično, ali šta ste pa mogli da uradite? To je ono što mrzim kod sebe, ono što sam naučio od majke – nema toga što ne biste uradili kako biste preživeli.

Jedno od mojih najranijih sećanja odnosi se na socijalne radnike koji su dolazili u stan da traže muškarce pod krevetom. Leti smo išli po besplatan ručak i doručak. Govorio sam im: „Imam devetoro braće i sestara“, kako bi mi spakovali više. Bilo je to kao da sam upravo otišao u rat i vratio se sa plenom. Toliko sam bio ponosan zbog toga što sam nabavio hranu za kuću. Možete li da zamislite to sranje? Otvorio bih frižider i ugledao sendvič sa parizerom, narandžu i mali karton mleka. Dvadeset njih. Pozivao sam ljude. „Buraz, treba li ti nešto za jelo? Jesi li gladan? Imamo hrane.“ Ponašali smo se kao da smo plaćali to teško zarađenim novcem. A bio je to besplatan ručak.

Kad sam bio mali, bio sam mamin sin. Uvek sam spavao sa majkom. Moji sestra i brat su imali svoje sobe, ali ja sam spavao sa majkom sve do moje petnaeste. Jednom, moja majka je spavala s nekim muškarcem dok sam ja bio u krevetu sa njom. Verovatno je mislila da nisam budan. Siguran sam da je to imalo uticaja na mene, ali prosto je tako bilo. Izbačen sam na kauč kad je počela da se zabavlja sa Edijem Gilisonom. Imali su baš disfunkcionalnu

Ljubavnu vezu. Valjda su zbog toga moje veze bile toliko čudne. Pili su, svađali se i jebali, raskidali, pili, svađali se i onda još malo jebali. Zaista su se voleli, makar ta ljubav i bila baš bolesna.

Edi je bio niski, kompaktni lik iz Južne Karoline koji je radio u fabrici industrijskih mašina za pranje veša. Nije daleko odmakao što se školovanja tiče, i u vreme kada su moji brat i sestra dospeli u četvrti razred, on više nije mogao da im pomaže oko domaćih zadataka. Edi je bio tip koji je želeo da sve kontroliše, ali moja majka je bila žena veoma sklona kontroli, pa je zato rutinski dolazilo do paklenih svađa. Uvek je izbijala nekakva gužva pa bi došli pajkani i rekli: „Hej, baki, ajde malo prošetaj oko bloka.“ Ponekad bismo se svi uključili u svađu. Jednog dana su se moja majka i Edi žestoko sporečkali pa su prešli na fizički obračun. Skočio sam između njih u pokušaju da odbranim mamu i pokušao da ga zadržim, kad ono tras, mlatnuo me je u stomak tako da sam pao. Bio sam u fazonu: *O, čoveče, ne mogu da verujem*. Bio sam malo dete! Zbog toga nikada nisam tukao nijedno svoje dete. Ne želim da misle da sam čudovište kada ostare. Ali u to doba, mlaćenje dece bilo je sasvim normalna stvar. Niko nije mario. Sada je to kao ubistvo, idete u zatvor.

Edi i moja majka su se svađali oko svega živog – drugih muškaraca ili žena, novca, kontrole. Edi nije bio nikakav anđeo. Kad bi kod moje majke došle drugarice, pa bi se svi napili a ona se obeznanila, jebao je njene prijateljice. I onda bi se posvađali. Bilo je tamo zaista varvarskih stvari, kidisali su naoružani jedno na drugo i psovali: „Majku ti jebem, nosi se“ i „Crnčugo jedna, popušiš mi...“ Mi smo vrištali: „Mama, prestani, ne!“ Jednom, kada mi je bilo sedam godina, posvađali su se, Edi ju je oplajvazio i izbio joj zlatan zub. Mama je pristavila na šporet veliki lonac sa vodom. Kazala je mom bratu i sestri da se zavuku pod jorgan, ali ja sam bio toliko opčinjen dok sam gledao rvanje na televiziji da je nisam čuo. Moja majka je bila vrlo lukava, prošla je kao da se ništa nije desilo, i onda se vratila u sobu, a moji sestra i brat već su bili pripremljeni i skrivali su se pod jorganom. Edi je sedeo tik do mene, i sledeće što sam čuo bio je tresak, kad je lonac sa proključalom

vodom žvajznuo Edija po glavi. Malo vode je zapljusnulo i mene. Učinilo mi se da je ta voda teška čitavu tonu.

„Aagggghh!“ Edi je istrčao urlajući kroz vrata u hodnik. Ja sam potrčao za njim. Okrenuo se i zgrabio me. „O, maleni, maleni, kučka je i tebe sredila?“, rekao je. „Aha, kučka me je sredila, ah, ah, kučka me je sredila!“ Vratili smo ga u sobu i skinuli mu košulju, a vrat, leđa i obraz su mu bili prekriveni mehurima i plikovima. Izgledao je kao reptil. Smestili smo ga na pod ispred malog prozorskog klima uređaja, a moja sestra je sela kraj njega. Uzela je upaljač i sterilisala vrh igle, a onda izbušila plikove, jedan za drugim. I sestra i ja smo plakali, a ja sam mu dao novčić od četvrt dolara da ga oraspoložim.

Kad razmislim o tome, uvek sam mislio da je moja majka bila žrtva u većini situacija, i da je Edi nju tukao. Siguran sam da bi feministkinje pomislile kako je njena reakcija bila sjajna, ali ja sam pomislio: *Kako si mogla to da uradiš nekome ko ti je navodno dečko?* To me je nagnalo da shvatim da ni moja majka nije bila Majka Tereza. Radila je neke prilično ozbiljne stvari, a on je ipak ostao sa njom. U stvari, otišao je u radnju da joj kupi piće pošto ga je ošurila. Dakle vidite, on ju je za to nagradio. Zato sam i bio toliko seksualno disfunkcionalan.

Takav mi je život bio dok sam odrastao. Zaljubljeni ljudi koji jedni drugima razbijaju glave i krvare kao psi. Vole se, ali se isto tako i bodu. Bog te mazô, bio sam nasmrt preplašen od moje porodice u kući. Rastao sam u blizini grubih žena, žena koje su se tukle sa muškarcima. Zato nisam ni mislio da je tuča sa ženom nešto zabranjeno, jer žene koje sam ja poznavao bile su kadre da vas ubiju. Morali ste da se tučete sa njima, jer da niste, isekle bi vas ili ustrelile. Ili bi dovele neke muškarce da vas zaskoče i prebiju, zato što misle da ste propalica.

Ako sam strahovao od boravka u kući, isto tako sam strahovao i od izlaska. Tada sam već pohađao državnu školu i to je bio košmar. Bio sam bucmasto dete, veoma stidljiv, gotovo feminizirano stidljiv, i vrskao sam kada sam govorio. Deca su me zvala „Mali Ženski Petko“ zato što sam uvek bio u društvu moje sestre,

ali majka mi je rekla da moram da budem u blizini Deniz zato što je ona starija od mene i mora da pazi na mene. Zvali su me i „Prljavi Ajk“ ili „Prljavi Govnarko“ zato što u to vreme nisam bio naročito upućen u higijenu. Nismo imali tople vode za tuširanje, a ukoliko nije bilo gasa, nismo mogli vodu da stavimo na šporet da proključa. Majka je pokušala da me poduči, ali i dalje nisam bio naročito vešt. Uzela bi sapun, napunila kofu vrućom vodom i oprala me. Ali kada ste malo dete, ne marite za higijenu. Na kraju sam to naučio na ulicama od starije dece. Ona su mi rekla šta su Brut, Pako Raban i Pjer Karden.

Škola mi je bila odmah iza ćoška, ali ponekad je moja majka bila obeznanjena od pića tokom noći, pa me nije pratila do škole. Tada su me deca uvek udarala i šutirala. Govorili su, kao: „M’rš odavde, crnčugo, odvratni govnaru, jebô mater svoju.“ Nепrestano su me zlostavljali. Udarili bi me u lice, a ja bih pobegao. Išli smo u školu i tamo su nas začikavali, a onda smo se vraćali kući da na nas potežu pištolje i opljačkaju od nas i ono malo siće što smo imali. Bilo je to stvarno da popizdiš, klinци koji nas pljačkaju u samoj našoj stambenoj zgradi.

To što sam morao da nosim naočari u prvom razredu zaista je obeležilo prekretnicu u mom životu. Majka me je odvela na pregled i ispostavilo se da sam kratkovid, pa me je naterala da nabavim naočari. Bile su propast živa. Jednog dana sam u pauzi za ručak izašao iz škole da krenem kući, i poneo sam malo ćufti iz menze uvijene u staniol kako bi ostale tople. Neki tip mi je prišao i rekao: „Hej, imaš li para?“ Rekao sam: „Ne.“ Počeo je da mi pretresa džepove i trkeljiše, a onda pokušao da mi otme posrane ćufte. Opirao sam se, govoreći: „Ne, ne, ne!“ Dopustio bih siledžijama da mi otmu novac, ali nikada hranu. Bio sam pogrbljen kao ljudski štit iznad ćufti. Tako je on počeo da me udara u glavu, a onda mi je skinuo naočari i ubacio ih u rezervoar za benzin nekog kamiona. Pobegao sam kući, ali on nije došao do mojih ćufti. Trebalo je te likove da izmlatim, ali bio sam veoma uplašen zato što su oni bili tako drski i smeli da sam prosto pretpostavljao kako moraju da znaju nešto što ja ne znam. „Ne tucite me, ostavite me na miru, prekinite!“

govorio sam. I dan-danas se osećam kao kukavica zbog tog maltretiranja. Zajeban je to osećaj, biti tako bespomoćan. Taj osećaj nikad ne zaboravite. Dan kada mi je taj tip skinuo naočari i stavio u rezervoar za benzin bio je poslednji dan kada sam otišao u školu. To je bio kraj mog zvaničnog obrazovanja. Imao sam sedam godina i prosto se nikada nisam vratio u učionicu.

Posle toga sam išao u školu da doručujem i potom sam odlazio. Nekoliko sati sam tumarao ulicama. Onda bih se vratio da ručam i otišao. Posle škole, vratio bih se kući. Jednog dana u leto 1974, tri lika su mi prišla na ulici i počela da mi opipavaju džepove. „Imaš li para?“, pitali su. Rekao sam im da nemam. Oni su rekli: „Šta god nađemo ima da zadržimo.“ Onda su počeli da mi izvrcu džepove, ali ja nisam ništa imao. Onda su rekli: „Kud si krenuo? Hoćeš da golubariš s nama?“

„Šta je to?“, rekao sam ja.

Otišli smo do škole, pa su me naterali da se popnem preko ograde i dobacim im nekoliko plastičnih gajbica za mleko. Krenuli smo nekoliko blokova dalje, a onda su mi rekli da uđem u jednu napuštenu zgradu.

„Čekajte, ne znam baš za to“, oklevao sam. Bio sam sâm, jedan šmokljan protiv njih trojice. Ali ušli smo i onda su rekli: „Idi na krov, Švrćo.“ Nisam znao nameravaju li da me ubiju. Popeli smo se na krov i ja sam ugledao malu kutiju u kojoj su bili golubovi. Ti likovi su gradili golubarnik. I tako sam ja postao njihov potrčko, njihov rob. Ubrzo sam saznao da kada ptice lete, često slete na neki drugi krov, zato što su lenje i u lošem stanju. Morao sam da silazim, gledam na koji su krov sletele, pronađem način da uđem u tu zgradu i onda se popnem na taj krov kako bih ptice naplašio i oterao odatle. Ceo dan sam se zamajavao sa pticama, ali mislio sam da je to prilično zabavno. Dopadalo mi se društvo ptica. Čak mi se dopadalo da idem u radnju za kućne ljubimce i kupujem semenke za njih. A ti tipovi su bili grubijani i voleli su da im budem potrčko. Celog života osećao sam se kao da sam neprilagođen, ali tu na krovu kao da sam bio kod kuće. Kao da je to bilo ono što je trebalo da radim.

Sledećeg jutra sam se vratio u zgradu. Oni su bili na krovu, videli su da dolazim i počeli da me gađaju ciglama. „Šta radiš tu, jebi si mater? Jebote, hoćeš da nam ukradeš ptice?“, rekao je jedan od njih. A ja pomislio da je to moj novi dom.

„Ne, ne, ne“, kazao sam. „Samo sam hteo da pitam treba li da vam donesem nešto iz radnje ili poteram ptice.“

„Ti to ozbiljno?“, rekao je on. „Penji se ovamo, Švrćo.“ Pa su me poslali u radnju da im kupim cigarete. Bili su to nemilosrdni uličari, ali meni nije smetalo da im pomažem zato što sam bio opčinjen pticama. Bilo je stvarno kul gledati kako nekoliko stotina golubova kruži nebom i onda se vraća na krov.

Golubarenje je bilo popularan sport u Bruklinu. Svi su se njime bavili, od mafije do klinaca iz geta. Neobjašnjivo je to; prosto vam uđe u krv. Naučio sam kako da izađem na kraj sa njima, upoznao njihove osobine. Onda sam time poprilično ovladao, i bio ponosan zbog toga što sam toliko dobar u tome. Svi bi pustili golubove da polete istovremeno, a fora je bila da pokušate da uhvatite tuđe golubove. Bilo je to nalik na konjske trke. Kad vam jednom uđe u krv, ne prestaje. Otad pa nadalje, gde god sam živeo, uvek sam pravio golubarnik i imao golubove.

Jednog dana smo bili na krovu i bavili se golubovima, kad se popeo neki stariji tip. Zvao se Barkim i družio se sa braćom tih likova. Kad je shvatio da njegov ortak nije tu, rekao nam je da se te večeri nađemo s njim na svirci u rekreativnom centru u kraju. Svirke su bile kao tinejdžerske igranke, samo što to nije nimalo podsećalo na ona sranja sa Arčijem i Veronikom.* Uveče su čak menjali naziv mesta, iz rekreativnog centra u „Strelac“. Tamo su odlazili svi mangupi i prevaranti, likovi iz komšiluka koji su pljačkali kuće, džeparili, otimali lančice na ulici i bavili se prevarama sa kreditnim karticama. Bila je to jazbina poroka.

I tako sam te večeri otišao u centar. Bilo mi je sedam godina, i nisam imao pojma o tome kako treba da se obučem. Nisam znao da treba da odem kući, istuširam se, presvučem i obučem nešto lepo, pa tek onda odem u klub. Tako su uradili ostali likovi

* Likovi iz popularnog omladinskog stripa *Archie Comics*. (Prim. prev.)

koji su se bavili golubovima. Ali ja sam u centar otišao pravo iz golubarnika, u istoj smrdljivoj odeći, sa ptičjim govnicama na sebi. Mislio sam da će oni da budu tamo i prihvate me kao jednog od njih, zato što sam za njihov račun terao te jebene ptice sa drugih zgrada. Ali kad sam ušao, rekli su: „Šta to bazdi? Pazi ovog prljavog, smrdljivog govna.“ Svi su počeli da se smeju i zadirkuju me. Nisam znao šta da radim; toliko me je to istraumiralo, svi su se ostrvili na mene. Plakao sam, ali sam se isto tako i smejavao, zato što sam želeo da se uklopim. Izgleda da je Barkim video kako sam obučen pa se sažalio na mene. Prišao mi je i rekao: „Jo', Švrćo. Ajde odjebi odavde. Sačekaj me na krovu sutra u osam ujutro.“

Sledećeg jutra sam bio tamo na vreme. Barkim se popeo i počeo da me podučava. „Jebote, ne možeš na ulicu kao neka posrana skitnica. Koji moj to radiš, čoveče? Mi pravimo lovu.“ Govorio je brzo, a ja sam pokušavao da shvatim svaku reč. „Napravićemo od ovoga pare, Švrćo. Jesi li spreman?“

Pošao sam sa njim, pa smo počeli da provaljujemo ljudima u kuće. Govorio mi je da se provlačim kroz prozore premale da bi se on kroz njih provukao, pa sam ulazio i otvarao mu vrata. On je trkeljisao ljudima fioke, obijao sefove, pelješio ih do kraja. Iznosili smo stereo uređaje, magnetofone, nakit, oružje, gotovinu. Posle pljački, odveo me je u ulicu Delensi u centru i kupio mi lepu odeću, patike i kaput od ovčije kože. Te večeri me je poveo na svirku, i mnogi ljudi koji su mi se smejali na onoj drugoj svirci bili su tamo. Imao sam na sebi novi kaput i kožne pantalone. Niko me nije ni prepoznao; kao da sam bio druga osoba. Bilo je to neverovatno.

Barkim je bio tip koji me je uveo u život zločina. Pre toga, nikad ništa nisam ukrao. Ni veknu hleba, ni slatkiš, ništa. Nisam bio sklon asocijalnom ponašanju. Nisam imao petlju za to. Ali Barkim mi je objasnio da ukoliko uvek izgledaš dobro, ljudi će se prema tebi ophoditi s poštovanjem. Ako teraš modu, nosiš najfinije stvari, onda si kul frajer. Imaš status.

Barkim me je odveo u arenu za rolere na avenji Utika gde sam se upoznao sa likovima koji su sebe nazivali Ekipom sa Ratlend rouda. Bili su mladi, možda dvanaestogodišnjaci, ali oblačili su

se kao odrasli. Mantili, cipele od krokodilske kože, zečje krzno, stetsoni širokog oboda. Imali su na sebi brendiranu odeću Serđa Valentea, Džordaša, Pjera Kardena. Bio sam zadivljen. Barkim mi je rekao kako im to polazi za rukom – oni su bili džeparoši, otimači lančića na ulici, i pljačkaši. A bili su samo klinци. Idu u državnu školu, a nose ručne satove, prstenje i ogrlice. Voze mopede. Ljudi su ih nazivali bitangama, ali mi smo ih nazivali crnjama lovanima. Bilo je to skroz opičeno.

Barkim je počeo da me predstavlja ljudima na ulici kao svog „sina“. Bio je samo nekoliko godina stariji od mene, ali bila je to ulična terminologija koja je upozoravala ljude da se ne odnose prema meni sa nepoštovanjem. Značilo je to: „Ovo je moj sin na ulicama, porodica smo, pljačkamo i krademo. Ovaj mali meni pravi pare. Ne zajejavaj se s ovim crnjom.“ Ljudi koji su poštovali njega *moralis* sada da poštuju i mene. Naučio me je tome na koga treba da pripazim i kome ne smem da verujem jer će mi oteti sve što imam. Moj život je podsećao na Olivera Tvista, koga je onaj stariji lik Fejgin podučavao svemu tome. On mi je kupio dosta odeće, ali mi nikada nije dao puno para. Zaradio bi par hiljada od pljačke, a meni bi dao dvesta. Ali kad imate osam godina, dvesta dolara je mnogo novca. Ponekad bi uzeo neki nakit koji smo ukrali i dozvolio mi da ga pozajmim na nekoliko dana.

Svoje bavljenje kriminalom podigao sam na novi nivo sa Ekipom s Ratlend rouda. Bili su to uglavnom momci sa Kariba, iz Kraun hajtsa. Barkim je poznavao one starije, Macane. Ja sam počeo da se motam oko ERR-a, njihovog podmlatka. Učestvovao sam u njihovim pljačkaškim pohodima na domove. Otišli bismo u školu, doručkovali, i onda uhvatili autobus i metro, pa otpočeli sa pljačkama za vreme nastave. Tada sam počeo da osećam kako nečemu pripadam. Svi smo bili jednaki sve dok smo ravnopravno učestvovali u podeli plena iz pljački.

Neki ljudi će možda pročitati nešto od onoga o čemu govorim i suditi na osnovu toga o meni kao o odraslom, nazivati me zločincem, ali ja sam te stvari radio pre više od trideset pet godina. Bio sam malo dete u potrazi za ljubavlju i prihvatanjem, a ulice su